

Sygn. akt VIII C 1401/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 7 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko W. A.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda Banku (...) S.A. w W. na rzecz pozwanej W. A. kwotę 634 zł. (sześćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1401/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 28 kwietnia 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym Bank (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od W. A. kwoty 2.695,55 zł. z umownymi odsetkami w wysokości 10 % rocznie od kwoty 1.456,56 zł. od dnia 20 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.238,99 zł. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że przysługuje mu wobec pozwanej wymagalna wierzytelność wynikająca z umowy o kartę kredytową C. z dnia 27 marca 2007 r. Na dochodzoną pozew kwotę składa się 1.456,56 zł. tytułem należności głównej i 1.238,99 zł. tytułem odsetek umownych za okres od dnia 16 kwietnia 2012 r. do dnia 19 kwietnia 2015 r.

(pozew k. 2- 3)

Postanowieniem z dnia 5 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie k. 4)

Nakazem zapłaty z dnia 30 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi zasądził od W. A. na rzecz powoda kwotę 2.695,55 zł. z umownymi odsetkami w wysokości 10 % rocznie od kwoty 1.456,56 zł. od dnia 20 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.238,99 zł. od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 647 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(nakaz zapłaty k. 51)

Sprzeciwem wniesionym w dniu 16 września 2015 r. pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości oraz wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu W. A. podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, którego termin w ocenie

pozwanej wynosi 2 lata. Poza tym pozwana stwierdziła, że należność wynikająca z umowy o korzystanie z Karty Kredytowej C. została w całości przez nią uregulowana, jednak z powodu upływu 8 lat od dnia zawarcia umowy, pozwana nie dysponuje dowodami wpłat.

(sprzeciw k. 64- 67)

Pismem wniesionym w dniu 10 listopada 2015 r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko wskazując, że skoro pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało wysłane w dniu 18 lipca 2011 r. to można przyjąć, że do rozwiązania umowy doszło w dniu 29 sierpnia 2011 r. Jednak najwcześniej do rozwiązania umowy mogło dojść w dniu 18 sierpnia 2011 r. Strona powodowa przyznała, że do roszczenia przysługującego wobec pozwanej znajdzie zastosowanie dwuletni okres przedawnienia. Co prawda powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wniesione w dniu 28 kwietnia 2015 r. jednak pozwana w dniu 11 czerwca 2013 r. ustalała ratałną spłatę zadłużenia, co stanowiło uznanie długu, które doprowadziło do przerwania biegu terminu przedawnienia. Poza tym W. A. dokonała w okresie od 2 września 2011 r. do 3 czerwca 2014 r. 12 wpłat na poczet zadłużenia, czym również przerwała bieg terminu przedawnienia.

(pismo k. 76- 81)

W odpowiedzi na powyższe, pełnomocnik pozwanej wskazał, że data rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia nie zawsze rozpoczyna się w dacie wypowiedzenia umowy, a strona powodowa nie udowodniła od kiedy W. A. zaprzestała wywiązywać się z warunków umowy, co z pewnością nastąpiło przed 18 sierpnia 2011 r. Co do dowodu z nagrań rozmów pozwanej z pracownikiem powoda, pełnomocnik pozwanej zakwestionował wskazane przez stronę powodową daty przeprowadzenia rozmów. Poza tym w rozmowie datowanej przez powoda na dzień 11 czerwca 2013 r. nie doszło do uznania przez W. A. długu, gdyż pozwana była przekonana, że rozmawia na temat ratałnej spłaty pożyczki. Podobną świadomość posiadała pozwana podczas pozostałych rozmów telefonicznych. Pozwana zaprzeczyła również, aby otrzymywała jakiegokolwiek wyciągi z rachunku karty kredytowej. Na koniec pełnomocnik pozwanej wskazał, że powód w żaden sposób nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, a także sposobu wyliczenia odsetek ustawowych.

(pismo k. 147- 151)

Na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2017 r. pełnomocnik pozwanej podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

(protokół rozprawy k. 242- 243)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 marca 2007 r. W. A. zawarła z Bankiem (...) S.A. w W. umowę o kartę kredytową C., na podstawie której powód zobowiązał się do wydania pozwanej karty uprawniającej do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytu na warunkach określonych w umowie oraz regulaminie.

(umowa o kartę kredytową k. 11, wnioski o wydanie karty kredytowej k. 19- 20, regulamin kart kredytowych C. k. 21- 25).

Pismem z dnia 18 lipca 2011 r. Bank (...) S.A. w W. rozwiązał z pozwaną umowę o korzystanie z Karty Kredytowej C. z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia, liczonego od daty doręczenia pisma.

(wypowiedzenie umowy o kartę kredytową C. k. 26, dowód nadania k. 28)

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych powoda zadłużenie pozwanej na dzień 20 kwietnia 2015 r. wynosiło 2.695,55 zł. tytułem należności głównej wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10 % rocznie od kwoty 1.456,56 zł.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 16)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od W. A. kwoty 2.695,55 zł. z umownymi odsetkami w wysokości 10 % rocznie od kwoty 1.456,56 zł. od dnia 20 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.238,99 zł. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem wierzytelności wynikającej z umowy o kartę kredytową C. zawartej w dniu 27 marca 2007 r. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa, podniosła zarzuty nieudowodnienia wysokości roszczenia oraz jego przedawnienia. W ocenie Sądu oba zarzuty należy uznać za zasadne.

Na rozprawie w dniu 6 października 2016 r. pełnomocnik powoda został zobowiązany do wskazania szczegółowego wyliczenia należności dochodzonej pozwem oraz sposobu jej wyliczenia, z uwzględnieniem operacji podjętych przez pozwaną, które doprowadziły do powstania zaległości i dat wymagalności poszczególnych należności, a także precyzyjnego wskazania sposobu wyliczenia dochodzonych odsetek. W odpowiedzi w piśmie z dnia 26 października 2016 r. pełnomocnik powoda powtórzył co składa się na dochodzoną pozwem kwotę 2.695,55 zł. oraz załączył wyciągi z rachunku karty kredytowej za okres od maja 2007 r. do kwietnia 2012 r. Jednak powyższe wyciągi z rachunku karty kredytowej nie mogą stanowić dowodu z dokumentów w rozumieniu przepisów kpc., gdyż nie wiadomo przez kogo zostały sporządzone. Wyciągi stanowią wydruki, które nie zostały, tak jak w przypadku pozostałych dokumentów, potwierdzone za zgodność, zatem nie mogą stanowić dowodu z dokumentu prywatnego. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że przysługuje mu względem pozwanej wierzytelność wynikająca z przedmiotowej umowy karty kredytowej i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym piśmie, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Nie można się również zgodzić z twierdzeniem strony powodowej zawartym w uzasadnieniu pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, że istnienie dochodzonej wierzytelności, jej wysokość i terminy płatności odsetek, wynikają wprost z wyciągu z ksiąg bankowych określających zadłużenie pozwanej na dzień 20 kwietnia 2015 r. Należy zauważyć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych banku w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego nie posiada mocy prawnej dokumentu urzędowego w stosunkach umownych z konsumentem, nie korzysta zatem z domniemania, że jego treść jest prawdziwa. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg funduszu wysokości mu się należą. Powyższe potwierdza również dokonana w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego nowelizacja art. 95 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 1997r., nr 140 poz. 939 ze zmianami), do którego ustawodawca dodał ust. 1a. Zgodnie z dyspozycją art. 95 ust. 1 ustawy, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie

wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Moc prawną dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 1a art. 95 ustawy). Zatem księgi rachunkowe banku i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzone pieczęcią banku mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności banku poza postępowaniem cywilnym, jakim jest przedmiotowe postępowanie. Wyciąg z ksiąg banku nie jest też żadnym szczególnego rodzaju dokumentem prywatnym. Powód nie jest bowiem sędzią w swojej własnej sprawie i wystawiony przez niego dokument nie ma żadnej szczególnej mocy. Jest jedynie oświadczeniem procesowym strony, że roszczenie w takiej wysokości jej przysługuje. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg banku wysokości mu się należą. Tylko dokument urzędowy ma walor domniemania, że zawarte w nim dane są prawdziwe, dokument prywatny takiego domniemania nie posiada.

Również drugi zarzut podniesiony przez pozwaną zasługuje w pełni na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanej wobec powoda wynika z umowy o kartę kredytową uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytu na warunkach określonych w umowie oraz regulaminie. Zgodnie z art. 6 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych z dnia 12 września 2002 r. roszczenia z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem lat dwóch. Bez wątplenia umowa o kartę kredytową zalicza się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze. Zresztą strona powodowa potwierdziła, że do roszczenia objętego pozwem znajdzie zastosowanie właśnie dwuletni termin przedawnienia. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Strona powodowa wskazała, że skoro pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało wysłane w dniu 18 lipca 2011 r. to można przyjąć, że do rozwiązania umowy doszło w dniu 29 sierpnia 2011 r., a najwcześniej do rozwiązania umowy mogło dojść w dniu 18 sierpnia 2011 r. Od tych dwóch dat według strony powodowej należało liczyć początek biegu terminu przedawnienia. Strona pozwana zakwestionowała powyższe twierdzenie podnosząc, że data rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia nie zawsze rozpoczyna się w dacie wypowiedzenia umowy, a strona powodowa nie udowodniła od kiedy W. A. zaprzestała wywiązywać się z warunków umowy, co z pewnością nastąpiło przed dniem 18 sierpnia 2011 r. Jednak nawet przyjmując późniejszą datę wymagalności roszczenia wskazaną przez powoda, to i tak dochodzone roszczenie, z uwagi na wytoczenie powództwa w dniu 28 kwietnia 2015 r. uległo w całości przedawnieniu.

Strona powodowa podnosiła, że doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, gdy pozwana w dniu 11 czerwca 2013 r. ustalała ratalną spłatę zadłużenia, uznając w ten sposób dług. Poza tym W. A. dokonała w okresie od 2 września 2011 r. do 3 czerwca 2014 r. 12 wpłat na poczet zadłużenia, czym również przerwała bieg terminu przedawnienia. Z powyższym stanowiskiem strony powodowej nie sposób się zgodzić. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 2 kc bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Pozwana zakwestionowała daty przeprowadzenia rozmów z pracownikiem strony powodowej. Poza tym pozwana wyjaśniła, że w rozmowie datowanej przez powoda na dzień 11 czerwca 2013 r. nie doszło do uznania przez W. A. długu, gdyż pozwana była przekonana, że rozmawia na temat innego zobowiązania, a mianowicie ratalnej spłaty pożyczki. Pozwana wskazała, że miała podobną świadomość podczas pozostałych rozmów telefonicznych. Natomiast co do twierdzenia strony powodowej o dokonaniu przez pozwaną wpłat w okresie od 2 września 2011 r. do 3 czerwca 2014 r., Sąd uznał je za w całości nieudowodnione. W ocenie Sądu, z przyczyn o których była mowa powyżej, przedstawione przez powoda wyciągi z rachunku karty kredytowej nie mają cech dowodu z dokumentu. Poza tym W. A. twierdziła, że dokonała całkowitej spłaty zadłużenia związanego z korzystaniem z karty kredytowej przed 2013 r.

Uwzględnienie podniesionych przez pozwaną zarzutów nieudowodnienia wysokości oraz przedawnienia roszczenia skutkowało oddaleniem powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od powoda zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Dlatego też Sąd zasądził od powoda na rzecz W. A. kwotę 634 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej- 600 zł. (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów, t.j. Dz.U. 2013, poz. 490) oraz 34 zł. tytułem opłat skarbowych od udzielonego pełnomocnictwa oraz substytucji.